

Cyrene,

Anno Domino 64 na Christus

Aan Alexander en Rufus te Rome

Lieve Alexander en Rufus,

ik wil jullie beiden graag deze brief schrijven. Ik heb gehoord dat het met jullie persoonlijk goed gaat in Rome. De grote brand, waarschijnlijk door Keizer Nero zelf aangestoken, heeft veel slachtoffers gemaakt. Daarbij hoor ik dat hij de volgelingen van Jezus de schuld geeft en zij massaal opgepakt worden en terechtgesteld. Mijn gebed is dat jij, Rufus en je gezin gespaard zullen blijven, ben jij veilig bij jouw meester, die jij dient?

Ik denk dat jij, Alexander, hierin misschien we de zoveelste reden ziet waarom je nog geen volgeling van Jezus bent geworden.

Zoveel geweld en haat roept dit op, en is dat het waard?

Ik zeg 'nog geen volgeling' want ik blijf hopen en weet dat het kruis werkelijk elk leven kan veranderen, ook dat van jou.

Ik ben blij dat mama en ik op dit moment weer terug zijn in Cyrene. Ook in Jeruzalem lopen de spanningen op tussen ons joodse volk en de Romeinse overheersers. Veel leerlingen van Jezus hebben de stad al verlaten.

Maar ik schrijf jullie deze brief omdat ik mijn einde voel naderen.

En ik wil graag nog één keer aan jullie doorgeven, nu op papier, wat mijn leven zo totaal op de kop heeft gezet. Mijn leven heeft veranderd en me gemaakt tot een volgeling van Jezus. Ik hoop dat het jou, Rufus zal versterken te blijven in het geloof in Jezus. En het is ook mijn en mama's innig gebed, Alexander, dat voor jou Jezus en het kruis ook betekenis zal krijgen in je leven.

Jullie moeten allebei weten dat ik even veel van jullie hou, ook al gelooft de een wel in Jezus en de ander niet. Jullie zijn mijn trots, en als vader wens ik me geen andere zonen.

Jullie waren nog maar net 9 en 10 jaar oud toen het gebeurde in Jeruzalem. We waren naar Jeruzalem gekomen om het Pesach te vieren. Tot dan waren jullie

alleen nog in Cyrene geweest. We woonden toen in Noord-Afrika. Daar vierden we elk jaar Pesach, met de woorden 'tot volgend jaar in Jeruzalem!' Eindelijk was het zover.

Wat heb ik daar toen naar uitgezien. Die dag waren jullie mee en waren we aan het werk geweest op de akker van onze familie buiten Jeruzalem. We kochten op de terugweg bij Bethlehem een lammetje, dat zou ons paaslam zijn. Jullie zouden er goed op passen. Aan een touw om zijn nek namen jullie het mee.

We naderden de stad, niet wetend toen, dat wij met een paaslam de stad in kwamen, en Hij Jeruzalem uitging als het ware paaslam.

Bij de poort merkte ik dat het er erg onrustig was, anders dan andere dagen. Er klonken geen lofliederen en vrolijk gezang.

Er waren veel mensen op de weg, er was veel geschreeuw. Ik hoorde vrouwen luid huilen. Harde, boze mannenstemmen, soldaten. Een grote mensenmassa kwam de poort uit. Ik dacht, gewoon doorlopen, ons afzijdig houden, hier wil ik niet bij betrokken raken.

Ik wilde nog snel met jullie een andere weg inslaan, maar we werden in de mensenmassa opgenomen.

Al snel werd me duidelijk dat het ging om veroordeelden die op weg waren naar de kruisheuvel om gekruisigd te worden. Ik had liever dat jullie dit niet zouden zien.

Er waren drie mannen.

De eerste riep om genade, zijn gezicht was verwrongen van pijn en wanhoop.

De tweede was agressief en gewelddadig, hij schreeuwde terug naar de soldaten, maar werd hardhandig verder gedreven.

De derde was anders...

Ik weet niet meer waarom ik dat zo voelde. Deze man was helemaal kapot, zijn rug lag open van de geseling, bloed stroomde langs zijn gezicht, doornen zag je nog zitten in zijn hoofdhuid. Hij viel voorover en kon zijn kruispaal niet langer dragen.

Ik probeerde dit alles te ontwijken, en zeker vandaag, ik wilde niet onrein worden en dan straks met jullie het paasfeest niet kunnen vieren.

Ik wilde me niet onrein laten maken door in aanraking te komen met deze veroordeelde, met zijn bloed.

Ik trok me stilletjes terug, maar de soldaten keken om zich heen en schreeuwde naar mij: Hé, jij daar! draag jij dat kruis voor Hem!

Ik probeerde het te negeren, maar iedereen om me heen dook weg. Gelukkig raakten jullie op de achtergrond. Ik zei nog, pas goed op het lammetje, papa komt zo weer terug.

Ik zei tegen de soldaten dat ik het liever niet deed. Ik had er niets mee te maken, zei ik. Had deze man geen vrienden die hem konden helpen? Waar waren die? Ze hadden hem alleen gelaten.

Ik had er geen zin in. Waarom moest ik dat kruis dragen? Waarom moest mij dit nu gebeuren?

Hier heb ik niet om gevraagd.

Ik heb zelfs gebeden: God bewaar me hiervoor, laat dit niet gebeuren.

Niets hielp, de soldaten dwongen mij het kruis van hem over te nemen en het voor hem te dragen.

Ze maakten er een spotvertoning van. Kijk eens, de koning der Joden met zijn eigen dienaar!

Ik droeg het kruis van de Heer!

Het raakt me steeds weer als ik daaraan terugdenk.

Hij kwam mijn leven zo onverwacht binnen.

Ik nam het kruis op mijn schouders, het bloed van Hem kwam op mijn kleding, op mijn handen, nu was ik onrein, kon geen pesach vieren.

Onze ogen kruisten elkaar en wat ik toen zag: zoveel liefde, zoveel dankbaarheid. Deze man kon geen misdadiger zijn, geen leugenaar, geen gek die claimde Zoon van God te zijn. Hij moest de Messias zijn. Ik droeg het kruis voor Hem.

Nooit heb ik zoveel liefde gezien in iemands ogen.

Ik deed mijn arm om Jezus heen om hem te helpen opstaan. Zijn knieën waren kapot. Hij droeg de hele wereld op de schouders. Ik droeg wat ik kon, maar Hij droeg het meeste in zijn lijden.

We liepen verder. Ik ging achter Hem aan. Ik zag de striemen op zijn rug. In zijn voetspoor droeg ik Zijn kruis. Later, nu, begrijp ik dat het mijn eigen kruis was dat ik droeg.

Hij was zo onschuldig, Hij was zo volmaakt, geen enkele zonden had hij gedaan, heel de wet van God was Hij trouw geweest.

Het kruis hoorde niet bij Hem.

Hoe anders bij mij. Ik, die God vaak niet zo diende als zou moeten. Ik was niet totaal onschuldig als het ging om zonden in mijn leven. Ik overtrad nog al eens Gods goede geboden... nu zie ik dat in.

Het klopte eigenlijk dat ik dat kruis droeg. Het was nu op de juiste schouders terecht gekomen.

Ik denk dat jij mij begrijpt, Rufus. Paulus heeft het nog in een brief aan jullie gemeente in Rome geschreven. Ik heb er een kopie van ontvangen. 'Er is niemand rechtvaardig, ook niet één; er is niemand die verstandig is, er is niemand die God zoekt. Allen zijn ze afgedwaald, er is niemand die goed doet, er is er zelfs niet één, allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God.'

Het was niet zomaar een kruis. Het was een vloekhout. Elk mens los van God heeft dat kruis verdiend.

Misschien is dit wel het moeilijkst in te zien. Ik begrijp, Alexander, dat jij hier anders tegenaan kijkt. Het is ook zo dat wij mensen best nog wel het goede zoeken en doen.

Daarvoor hoef je toch niet gekruisigd te worden?

Toen ik gedwongen werd dat kruis te dragen dacht ik ook, dit wil ik helemaal niet. Ik was geen vijand, ik was ook

geen vriend, ik wilde neutraal blijven. Ik wilde gewoon mijn leventje blijven leven, gewoon doorgaan, me niet storen aan deze kruisdrager.

Ik zie nog zo vaak mensen om me heen die zo reageren op het evangelie van het kruis. Ze willen er hun leven niet door laten veranderen.

Maar ik kon niet anders. Ik moest dat kruis gaan dragen.

En al diep van binnen was dat, nadat ik hem in de ogen had gezien, niet alleen omdat soldaten mij dwongen met hun geschreeuw en zwaard. Het was Zijn liefde die mij dwong achter Hem aan Zijn kruis te dragen, *mijn kruis*.

Ik hoop, Alexander, dat jij dat ook gaat inzien in je leven. Het verdiept je leven, het brengt je leven tot betekenis. Laatst schreef je nog, dat je het leven zo zinloos vond, zo doelloos. Je had voor je idee wel alles gezien van het leven, en kon er geen zin in ontdekken. Het leven is soms ook zo oneerlijk en onrechtvaardig. Ik ben het met je eens.

Maar ben jij het ook met mij eens dat de oorzaak veelal de mens zelf is? En durf je ook in te zien dat jij ook niet vrij uit gaat?

Ik ontdekte het in dat kruis dat ik op me nam achter Hem aan. Ik werd er heel klein van.

Al mijn hoogmoed en ik-gerichtheid drukte op mijn schouder. Het was als de grote letter i van IKKE, die ik daar droeg en waar een streep dwars doorheen gezet moest worden. Nu zie ik dat het zelfverloochening is waar Jezus ons toe oproept. Zo droeg ik dat kruis van mijzelf achter Jezus aan de berg Golgotha op. Het was alsof Hij me dit wilde leren even iets van het gewicht te proeven van mijn eigen schuld en zonden.

Ik denk niet dat ik het toen al zo zag, maar op de heuvel had eigenlijk ik gekruisigd moeten worden. Daar gebeurde wel het grootste wonder....

Het kruis werd van mij afgenomen. Ze legden hem erop, spijkerde hem vast en richtte het kruis omhoog. **Ik was vrij.**

Hoe licht was voor mij eigenlijk dat kruis in vergelijking met de zwaarte waarmee Hij het overnam.

Ik hoorde hoe Hij bad voor de soldaten: 'Vader vergeef het hun, ze weten niet wat ze doen.'

Ik stond aan de grond genageld. Ik kon geen stap meer verzetten en keek naar dat kruis, keek naar Hem die er hing...

Totdat ik jullie handjes voelde die mijn handen pakten. Jullie hadden mij weer gevonden. Jullie keken mee. Ik wist niet of het wel goed voor jullie zou zijn dit te zien. Ik weet, Rufus, dat dit het moment was voor jou waarin je Jezus' liefde voelde. Hij hing daar, mensen schreeuwden en spotten, het was allemaal afschuwelijk. Het werd donker, hoe lang we daar hebben gestaan weet ik niet meer, maar jij hoorde hem zeggen Het is volbracht. Later besepte je dat deze woorden je hart toen al raakten, en heb je later Jezus beleden als je redder en verlosser die alles volbracht heeft voor jou. Hoe moeilijk moet het nu voor je zijn dat je je leven niet zeker bent.

Nu moet jij een kruis dragen dat niet gemakkelijk is.

Het leven bij je meester valt je zwaar. En wat zal er verder gebeuren met de gemeente in Rome nu vervolgingen losbarsten?

Als mens krijg je soms een zwaar kruis te dragen.

Maar denk aan de woorden van de apostel Petrus die schreef: Want hiertoe bent u geroepen, omdat ook

Christus voor ons geleden heeft; Hij laat ons zo een voorbeeld na, opdat u Zijn voetsporen zou navolgen

Weet dat als je achter Jezus aangaat, je nergens hoeft te komen waar Hij al niet geweest is. Wij dragen het kleine kruis voor Hem, Hij heeft het grote kruis gedragen voor ons.

We hebben later samen de schriften onderzocht, bijbelstudie gedaan en ontdekt hoe Jezus als de lijdende knecht stierf om ons vrede te brengen en verzoening.

Weet je nog dat we het lezen bij de profeet Jesaja:

‘De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen.

Wij dwaalden allen als schapen,

wij keerden ons ieder naar zijn eigen weg.

Maar de HEERE heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen.

Als een lam werd Hij ter slachting geleid;

als een schaap dat stom is voor zijn scheerders,

zo deed Hij Zijn mond niet open.’

Het kruis is in mijn leven teken geworden van hoop, van vergeving, van liefde van God voor mij.

Hand in hand stonden we voor het kruis. Mijn handen zaten onder Zijn bloed. Het maakte mij reiner dan ooit om pesach te vieren.

Jullie huilden. Ik ook. Maar jullie waren ergens anders verdrietig om. Alexander, jij zei: 'Papa sorry, vergeef ons wij zijn het lammetje kwijtgeraakt.'

Ik heb jullie beiden toen gekust en gezegd dat het niet erg meer was. Ik wist het, nu is het echte Lam geslacht, voor de zonden van heel de wereld.

Dat was de dag dat ik Jezus hielp zijn kruis te dragen.

Van een gedwongen kruisdrager werd ik een vrijwillige kruisdrager, elke dag achter Jezus aan.

Hij stierf aan mijn kruis!

Alexander en Rufus, als ik straks sterf weet dan dat zijn dood mij het eeuwige leven zal geven. Zijn kruis heeft mijn leven zin en betekenis gegeven.

Ik heb een laatste wens.

Mamma weet ervan. Willen jullie mij begraven, als dat kan, op die akker waar we toen vandaan kwamen. Vlak bij Jeruzalem. En zet maar een kruis op mijn graf met de tekst: 'Simon van Cyrene: Kruisdrager van Jezus.' Als Jezus terugkomt zal mijn graf openbreken en mag ik nog een keer van die akker lopen naar Jeruzalem. Ik zal Hem herkennen, de gekruisigde, maar dan in volle glorie. En het is mijn gebed dat jullie beiden er dan ook bij zullen zijn. Om samen God en het Lam te eren en te prijzen.

Het ga jullie goed, zorg voor mama en laat je zegenen door Jezus.

jullie liefhebbende abba,
Simon van Cyrene,
Kruisdrager van de Heere

naar aanleiding van:

Markus 15:21 En zij dwongen een voorbijganger, Simon van Cyrene, die van de akker kwam, de vader van Alexander en Rufus, dat hij Zijn kruis droeg.

en

Romeinen 16:13 Groet Rufus, de uitverkorene in de Heere, en zijn moeder en de mijne.